
Enkens Søn i Nain

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Enkens Søn i Nain	4
16. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Enkens Søn i Nain

16. s.e. Trin.

Prædikedag 16. s.e. Trin.

Prædikedato 27. september 1925

Prædiketekst Lukas 7,11-17

Prædiken ID P270925-01

Kilde KMF-nr. 14.21.03 (Mindeudgave Prædikener 42-44)

ENKENS SØN I NAIN

Der kom ad Vejen østerfra et Optog af glade Mennesker; de gik med Blomster i Hænderne og snakkede sammen, og af og til brød de ud i en Sang. Deres øjne var blanke, og deres Kinder røde, som de er det hos raske Mennesker, for hvem det indbyrdes Samvær er en Fest. Omtrent midt i Flokken gik en Yngling; skønt han ikke talte for Tiden, og skønt Samta1en rundt om ham summede ivrigt, var det dog tydeligt, at han var Midtpunkt, og han var Fører, og det var ham, det hele drejede sig om.

Han maatte have talt om noget lyst og muntert og have talt godt om det, siden han havde formaaet at hensætte hele Selskabet i den Stemning. Og det viser sig da ogsaa, at lige saa snart han aabner Munden, bliver der øjeblikkelig og af sig selv stille rundt om ham — kun lidt Puffen af de fjernere gaaende for at komme nærmere til, saa intet Ord gaar tabt. Det er tydeligt, at han genoptager en tabt Traad. for han er inde i Sporet med det samme; og varmt og mildt og myndigt falder Ordene fra hans Mund om Daarskaben i de hjemmelavede Bekymringer, om hvor rigt og festligt og umiddelbart Livet former sig for den, der ret formaar barnligt at sætte sin Lid til Gud, stole paa ham, hengive sig til ham, tage alt som en Gave af Fars Haand.

“Se nu, se der — se, hvilke raske Sving, hvilken livsfro Kaadhed — aa, I skulde lære af Himlens Fugle — — — eller se nu Blomsten der — er den uanseelig, synes I, nej, nej — den bekymrer sig ikke, har ikke travlt med at spinde og sy, og dog var aldrig Solkongen i al sin Herlighed værd at ligne ved den. Aah, I, der gaar om mig og følger mig, hvor kunde jeg ønske jer, at al den Glæde, der er i mig, maatte ogsaa blive jer til Del, og har I Troen, da maa det ske, for Troen er Hjertets Glæde, og *egentlig* kan der aldrig komme noget i Vejen for den, der tror.” Han tav, og et stærkt og sikkert Smil lejrede sig over de unge Træk. Og de andre følte det, som om Sommereftermiddagens Lykke gik midt iblandt dem. Og hans Ord gød Troens varme og rolige Glæde over deres Ansigtets Træk.

I det samme svingede Vejen lige ned imod Byens Port, og pludselig stod dette Festoptog af Glæde over for et andet Tog: Bleg som en Dødning laa en ung Mand paa en Baare, løftet af 4 sortklædte Mænd, og bag denne Baare gik nogle faa sortklædte og tyndklædte, fattige Smaafolk, langsomt og taust, som det sømmer sig, naar man gaar bag et Lig — ja, bleg som en Dødning. Og ikke blot det, for det var en Dødning, der laa der.

De førstes Latter forstummede, deres Smil stivnede, deres Snak døde hen i et Gisp. Og deres Ansigter fik Udtryk af Medlidenhed, af Nyfigenhed, af Uvilje, alt efter som hver enkelt var.

Ogsaa Ligtoget standsede. Og Følget saa op, og Ansigterne, der hidtil havde vist det, som et Følge plejer at vise: Medfølelse og Andagt, Ligegyldighed, Optagethed af egne Tanker og Affærer, blev nu en Enhed af Nysgerrighed. — Og Jesus, der stod der, glemt af sine egne, ukendt af de andre, følte det bryde igennem sig. Han, Livets Konge, blev glemt for Døden, han, Glædens Giver, lagde sin Gave i Sorgens Haand. Hvad nytter det, at Solen er aldrig saa almægtig, naar den dog lettelig skjules af den usleste Sky?

Da sprang han frem, mens Harmen brød gennem ham. Gik de her i hans Fars Rige, i Livets Konges Land og gjorde et Væsen af den anden Verden ud af saa ubetydelig en Ting som at dø — en Smule Overgang, en liden Forandring — og *det* var Tro, *det* var de Folk, der havde Forjættelsen, *det* var hans egne, der gik ham nærmest og lod sig henrive af hans Ord. Se blot Medlidenheden, der stod i deres Ansigt — modbydelig var denne Medlidenhed — hvordan kan man være medlidende, naar der ingen Lidende er paa Jorden. Og havde han ikke just taget al Lidelsen bort — vist Mennesker, at Gud elsker os, saa der kun sker os idel godt. Og hvad saa? saa var de dog de samme, de samme.

Men idet han saa pludselig og saa stærk i sin Harmes sprang frem, samlede Opmærksomheden om ham fra begge Sider. Og da han nu aabnede sin Mund for at tømme sin Vredes strenge Skaaler ud over deres vantro og dagligdags, uændrede Sind, da var der just den Stilhed og Agtpaagivenhed, der kom, naar Aanden brød over ham i al sin Fylde.

Men gennem den Stilhed lød der noget, ingen endnu havde faaet Tid til at agte paa — en Hulken, en ensom, sprukken Stemmes tynde, slidte Hulken. Og se, ved Baarens Fodende stod der en gammel Morlille, rynket og krum, uden Blik for alt, hvad der skete om hende, stod og græd og græd og blev ved at græde, fordi de nu tog hendes Dreng, han, der skulde have underholdt hende i hendes Alderdoms Aar — nej, nej, hvad kom det *det* ved? — men hendes Dreng, ham, hun havde født til Livet, til Solskin og Sommer og Fuglesang, hendes Dreng, hendes eneste, ham tog de og gav ham ingen Sommer og ingen Sang, men et Leje imellem Ormene — hendes Dreng, hendes Dreng — dette Blod, der før farvede Kinderne røde, størknet og stygt, disse kraftige Lemmer værgeløse i Ormes og Forraadnelses Vold — hendes Dreng, hendes eneste tog de. Og hun græd i sin Afmagt og Enfold, sit Savn og sin evige Nød.

Og da stod Jesus ved Hovedenden, og det trak om de vrede Mundvige, det glimtede vaadt i det strenge Blik. Og uendelig skælvende blødt kom det: “Yngling, jeg siger dig, staa op!”

Og han gav ham til hans Moder.